

Târziu, în toamnă

Viorica Mariniuc

Nu mă condamnă gândul c-am ajuns
În toamna vieții căutând răspuns,
Cât nepăsarea dusă până-n toamnă
Și întristarea duhului ascuns -
Tăcerea despre Tine mă condamnă.

M-am ofilit la mijlocul cărării,
De mult ce-am stat sub gardul nepăsării;
Și-nfometat, sub frunzele bătrâne,
Privesc din nou spre poarta îndurării,
Să-Ți, amintesc că sunt aici, Stăpâne!

Degeaba aș mai bate pe la geamuri,
Că sunt fricos și fără vlagă-n ramuri!
Puținul rod ce-l dau spre pocăință
E prea puțin să-mi crească alte hamuri -
Și cad răpus de-o nouă neputință.

Mi-au răsărit zăpezile în minte
Și-oi îngheța din lipsă de cuvinte,
De nu vei vrea din nou ca să promiți
C-aduci din cerul Tău îmbrăcăminte
Și hrană la copacii dezgoliți!

Când rostul meu doar moarte mai înseamnă
Și stau pierdut, cu crengile vâlvoi,
Un ticăit de vreme mă îndeamnă
Să mă ridic la ultimul război.
Mai ești aici? Mi-a mai rămas din toamnă?
Am auzit că m-ai chemat 'napoi...